

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/17/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118207087
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5118207087.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvety Dzugasovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v právnej veci žalobcu: JURABUS, s.r.o., so sídlom 029 46 Sihelné 23, IČO: 48 081 582, právne zastúpený spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík s.r.o., so sídlom Potočná 2835/1 A, 022 01 Čadca, IČO: 36 866 849, proti žalovanému: Žilinský samosprávny kraj, so sídlom Komenského 48, 010 01 Žilina, IČO: 37 808 427, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 14C/22/2018-131 zo dňa 19. septembra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 14C/22/2018-131 zo dňa 19. septembra 2019 potvrdzuje.

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu žalobcu zamietol (výrok I.). zároveň uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenu súdu dňa 26.04.2018 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplata sumy 23.626,03 Eur titulom nesprávneho úradného postupu. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že vykonával činnosť dopravcu, pričom dňa 04.06.2015 bol v autobusovej doprave žalobcu vykonaný odborný dozor a dňa 09.06.2015 bolo vydané Žilinským samosprávnym krajom (ďalej aj „ŽSK“), odborom dopravy a územného plánovania upozornenie na porušenie povinnosti alebo iných nedostatkov v činnosti dopravcu. Dňa 24.06.2015 bol opätovne vykonaný odborný dozor ŽSK, odborom dopravy a regionálneho rozvoja, pričom dňa 06.07.2015 bolo žalobcovi doručené Upozornenie na porušenie povinnosti alebo iných nedostatkov v činnosti dopravcu z dôvodu, žalobca prevádzkuje na trase Čadca -Kysucké Nové Mesto - INA pravidelnú verejnú autobusovú dopravu bez udelennej dopravnej licencie a bez schváleného cestovného poriadku. Hoci žalovanému bola predložená zmluva o preprave osôb zo dňa 13.06.2015, ŽSK, odbor dopravy a regionálneho rozvoja aj naďalej trval na tej skutočnosti, že žiadateľ vykonáva pravidelnú dopravu, a nie osobitnú pravidelnú dopravu, pričom na podklade predmetného upozornenia ŽSK, odboru dopravy a regionálneho rozvoja zo dňa 29.06.2015 bol žalobca povinný od doručenia predmetnej výzvy odstrániť nedostatok, a to okamžitým ukončením takto vykonávanej prepravy osôb. Tejto výzve žalobca v plnom rozsahu vyhovel a od 06.07.2015 prestal vykonávať prepravu osôb. Dňa 06.07.2015 bolo žalobcovi aj doručené oznámenie o začatí správneho konania vo veci uloženia pokuty pre porušenie zákona č. 56/2012 Z.z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov. Dňa 29.07.2015 bolo žalobcovi doručené podanie zo ŽSK, odboru dopravy a územného plánovania zo dňa 27.07.2015, na ktoré žalobca reagoval stanoviskom zo dňa 04.08.2015. Dňa 25.09.2015 bolo Jurajovi Grobarčíkovi ako konateľovi spoločnosti žalobcu vznesené obvinenie OO PZ Čadca č.s. ORP-704/OO-CA-2015. Dňa 05.10.2015 bola na Juraja Grobarčíka podaná obžaloba na základe ktorej bol vydaný trestný rozkaz č.k. 3T/144/2015 zo dňa

04.01.2016 voči ktorému Juraj Grobarčík dňa 03.02.2016 odpor. Následne uznesením č.k. 3T/144/2015 zo dňa 19.7.2016 Okresný súd Čadca konanie podmienenčne zastavil, nakoľko bolo preukázané, že žalovaný neoprávnene cestnú dopravu prevádzkoval len v čase od 01.06.2015 do 13.06.2015. Žalobca z uvedených dôvodov vyslovil názor, že žalovaný prostredníctvom odboru dopravy a regionálneho rozvoja nesprávnym úradným postupom zasiahol do práv žalobcu a vznikla mu tým škoda titulom ušlého zisku v sume 22.413,00 Eur za obdobie od 06.07.2015 do 20.09.2016 a v trovách právneho zastúpenia 1.213,03 Eur, ktorá bola vyčíslená znaleckým posudkom Ing. Zuzany Nemcovej č. 1/2018 zo dňa 22.03.2018. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že prvý odborný dozor v pravidelnej autobusovej doprave bol v zmysle § 45 a § 46 zákona č. 56/2012 Z. z. o cestnej doprave žalovaným vykonaný u spoločnosti žalobcu dňa 04.06.2015 na základe toho, že Žilinskému samosprávnemu kraju bola doručená sťažnosť dopravcu Danza Trans, s.r.o., ktorý prevádzkoval na základe udelenej dopravnej licencie pravidelnú autobusovú dopravu na linke 502467 s trasou Turzovka - Čadca - Kysucké Nové Mesto, INA - Žilina, AS, a ktorý mal pochybnosti, či spoločnosť žalobcu prevádzkuje autobusovú dopravu na rovnakej trase a v podobnom čase v súlade so zákonom č. 56/2012 Z. z., pretože spoločnosť žalobcu mu tvrdila, že dopravu bude vykonávať „každý deň na rannú, poobednú a nočnú pracovnú zmenu závodu INA Kysuce ako zájazd, taxi". Pri odbornom dozore dňa 04.06.2015 bolo zistené, že žalobca ako dopravca skutočne prepravuje cestujúcich na trase Čadca - Kysucké Nové Mesto, INA tak, že dopravca vydáva cestujúcim dopravné karty s kreditom a zastavuje na zastávkach pravidelnej autobusovej dopravy bez udelenej dopravnej licencie. Žalobca tieto zistenia nerozporoval, ale tvrdil, že pravidelnú prepravu cestujúcich vykonáva ako osobitnú pravidelnú dopravu, hoci sa nevedel na mieste preukázať zmluvou uzatvorenou medzi objednávateľom prepravy a žalobcom ako dopravcom v zmysle § 24 ods. 1 zákona č. 56/2012 Z. z.. Na základe týchto zistení odborného dozoru bol žalobca listom ŽSK, odboru dopravy a regionálneho rozvoja č. 020509/2015/ODaRR-005 zo dňa 09.06.2015 upozornený na zistené nedostatky a vyzvaný na ich okamžité odstránenie, najmä na doloženie zmluvy medzi objednávateľom prepravy a dopravcom. Upozornenie žalobca prevzal dňa 16.06.2015. Žalobca na toto upozornenie reagoval dňa 22.06.2015, kedy osobne doručil žalovanému o.i. Zmluvu o preprave osôb uzavretú dňa 13.06.2015 medzi žalobcom ako dopravcom a prepravovaným E. B., bytom W. XXXX, S. K. S., pričom zoznam ďalších prepravovaných osôb, na ktorý zmluva odkazovala, nepredložil. Druhý odborný dozor zo dňa 24.06.2015 bol žalovaným vykonaný na základe žiadosti OR PZ Čadca, odbor kriminálnej polície o poskytnutie súčinnosti za účasti polície, Inšpektorátu práce Žilina a Daňového úradu Čadca, nakoľko vykonávanie dopravy žalobcom začal v priebehu mesiaca jún 2016 šetriť odbor kriminálnej polície OR PZ Čadca. Pri odbornom dozore dňa 24. 06. 2015 bolo zistené, že žalobca naďalej prepravuje cestujúcich na trase Čadca - Kysucké Nové Mesto, INA, že dopravca prepravuje cestujúcich podľa tarify, že vydáva cestujúcim čipové dopravné karty s kreditom, zastavuje na zastávkach pravidelnej autobusovej dopravy, že na vozidle chýba označenie „Zmluvná preprava" alebo názov objednávateľa prepravy. Žalobca pri výkone odborného dozoru nedoložil zoznam prepravovaných osôb, na ktorý sa odvoláva Zmluva o preprave osôb zo dňa 13.06.2015 uzavretá s prepravovaným E. B.. Žalobca zastúpený advokátskou kanceláriou JUDr. Stopka, JUDr. Blendovský, JUDr. Strapáč, PhD., s.r.o. listom zo dňa 25. 06. 2015 namietal u žalovaného zákonnosť vykonaného odborného dozoru, najmä vo vzťahu k legitimovaniu cestujúcich v autobuse, ktorého sa údajne mali dopustiť osoby vykonávajúce odborný dozor žalovaného. K námietkam žalobcu k vykonanej kontrole, k predloženej Zmluve o preprave osôb zo dňa 13.06.2015 uzavretej s prepravovaným: E. B., ako aj k zisteniam z tzv. druhého odborného dozoru, žalovaný zaujal stanovisko v Upozornení na porušenie povinností alebo iných nedostatkov v činnosti dopravcu č. 02059/2015/ODaRR-I 1 zo dňa 29.06.2015. Konanie žalobcu vyhodnotil žalovaný tak, že sa nejedná o osobitnú pravidelnú dopravu vykonávanú v súlade s § 24 zákona č. 56/2012 Z. z. a s Nariadením EP a Rady (ES) č. 1073/2009 o spoločných pravidlách prístupu na medzinárodný trh autokarovej a autobusovej dopravy a o zmene a doplnení nariadenia (ES) č. 561/2006 (ďalej len ako „Nariadenie č. 1073/2009"), ale o vykonávanie pravidelnej autobusovej dopravy bez dopravnej licencie, čo predstavuje závažné porušenie zákona č. 56/2012 Z. z., konkrétne porušenie § 10 ods. 1 zákona č. 56/2012 Z. z., podľa ktorého oprávnenie prevádzkovať pravidelnú vnútroštátnu dopravu vzniká udelením dopravnej licencie. Faktické prevádzkovanie pravidelnej autobusovej linky a jeho zakrývanie za prevádzkovanie osobitnej pravidelnej dopravy podľa predloženej Zmluvy o preprave osôb zároveň zákon č. 56/2012 Z. z. nielen výslovne porušuje, ale aj obchádza jeho účel. Žalobca bol preto žalovaným na tieto nedostatky upozornený a vyzvaný na ich okamžité odstránenie - okamžité ukončenie takto vykonávanej prepravy osôb. Upozornenie žalovaného na porušenie povinností alebo iných nedostatkov v činnosti dopravcu č. 02059/2015/ODaRR-11 zo dňa 29.06.2015 a oznámenie žalovaného č. 04348/2015/ODaRR-I zo dňa 30. 06. 2015 o začatí správneho konania vo veci uloženia

pokuty pre správny delikt podľa § 48 ods. 1 písm. e) zákona č. 56/2012 Z. z. bolo žalobcovi doručené dňa 06.07.2015. Žalobca na toto upozornenie, ako aj na začatie správneho konania o uložení pokuty, reagoval listom do dňa 09. 07. 2015, v ktorom o. i. tvrdil, že na základe tohto upozornenia ukončil dňa 06.07.2015 vykonávanú prepravu osôb atak mu vzniká škoda 200,- Eur/deň a žiadal jej úhradu „do dňa pokiaľ na základe rozhodnutia (ŽSK) bude môcť opäť začať vykonávať prepravu osôb.“ Na toto vyjadrenie žalobcu odpovedal žalovaný listom č. 04348/2015/ODaÚP-4 zo dňa 27.07.2015, v ktorom o. i. uviedol, že dopravca napriek svojim tvrdeniam o vykonávaní osobitnej pravidelnej dopravy stále nepredložil k Zmluve o preprave zo dňa 13. 06. 2015, zoznam prepravovaných osôb - vopred dohodnutej skupiny cestujúcich. Tiež uviedol, že ak je spoločnosť JURABUS, s.r.o. presvedčená o tom, že preprava, ktorú vykonáva spĺňa znaky osobitnej pravidelnej dopravy podľa § 24 zákona o cestnej doprave a že naopak, Žilinský samosprávny kraj si svojvoľne, bez právnej argumentácie a podloženia vykladá jednotlivé ustanovenia zákona, nič nebráni dopravcovi pokračovať v legálne vykonávanej činnosti. Táto odpoveď žalovaného na vyjadrenie žalobcu bola žalobcovi doručená dňa 29.07.2015. Žalobca reagoval listom zo dňa 04.08.2015, v ktorom v podstate zopakoval svoje predchádzajúce argumenty, pričom až v tomto liste žalobca doložil žalovanému fotokópiu zoznamu cestujúcich zmluvnej prepravy do závodu INA, na ktorý sa odvolávala Zmluva o preprave osôb zo dňa 13.06.2015. Po 04.08.2015 žalobca nepodnikol voči údajnému nesprávnemu úradnému postupu žalovaného žiadne ďalšie právne kroky. Žalobca nevyužil možnosť brániť sa voči tvrdenému zásahu do jeho práv žalobou v správnom súdnom alebo na nadriadenom orgáne. Ďalší popis skutkových tvrdení sporových strán vo vzťahu k prejednávaniu sporu je obsiahnutý v odsekoch 8. až 14. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že Jurajovi Grobarčíkovi ako konateľovi žalobcu bolo dňa 25.09.2015 unesením OO PZ Čadca, ČVS: ORP-704/OO-CA-2015 vznesené obvinenie za prečin neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 1) Trestného zákona, lebo na základe zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že neoprávnene, bez dopravnej licencie, od 01.06.2015 do 30.06.2015 prevádzkoval pravidelnú autobusovú linku Raková - Čadca (Kýčerka) - Krásno nad Kysucou - Kysucké Nové Mesto (INA) autobusmi zn. Renault Iliade CA925CK (ktorý je registrovaný na spoločníčku uvedenej firmy B. P. z Y.) a zn. Renault FR1, EČ: N0244BT (ktorý je registrovaný na konateľa uvedenej firmy Juraja Grobarčíka), čím poškodil iné spoločnosti, ktoré majú riadne vydané a schválené dopravné licencie na pravidelné autobusové linky. Voči uzneseniu podal obvinený sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnom prokuratúry Čadca č.k. PV 600/15/5502-11 zamietnutá ako nedôvodná. Následne dňa 21.12.2015 bola pod č.k. PV 600/15/5502-16 podaná obžaloba, na základe ktorej vydal Okresný súd v Čadci trestný rozkaz 3T/144/2015-273, ktorý bol následkom podania odporu zrušený. Trestné konanie bolo ukončené uznesením Okresného súdu Čadca č.k. 3T/144/2015-319 dňa 19.07.2016 o podmienечnom zastavení trestného konania s určenou skúšobnou dobou 1 rok pre skutok, že konateľ spoločnosti JURABUS, s.r.o., so sídlom Sihelné 23, aj napriek tomu, že nebol držiteľom dopravnej licencie v zmysle § 10 ods. 1 zákona č. 56/2012 Z.z. o cestnej doprave, v období od 01.06.2015 do 13.06.2015 neoprávnene prevádzkoval cestnú dopravu v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 56/2012 Z.z., teda odplatne poskytoval dopravné služby (preprava cestujúcich a ich batožiny) verejnosti cestnými motorovými vozidlami, konkrétne prevádzkoval pravidelnú vnútroštátnu autobusovú dopravu na autobusovej linke Raková ÚNZ - Čadca Kýčerka - Krásno nad Kysucou Struhy - Kysucké Nové Mesto INA KYSUCE v okresoch Čadca a Kysucké Nové Mesto za pomoci autobusu zn. Renault Iliade, ev.č. C A 925 CK, ktorého majiteľom je iná fyzická osoba. Vo vedenom spore v rámci dokazovania vypovedalo viacero svedkov. Konateľ žalobcu vo výpovedi uviedol, že bol pôvodne zamestnancom inej prepravnej spoločnosti, z ktorej pre nepriaznivé podmienky odišiel. Nakúpil autobusy a začal podnikat' sám, pričom nikdy nevozil iné osoby, ale vždy len zamestnancov INA Kysuce. Svedkovia A. F., Q. I., H. V., U. B., U. S., V. S., U. Q., Q. P. a H. Z. zhodne uviedli, že v roku 2015 (máj, jún, prípadne leto) na cestu do zamestnania INA Kysuce pristavený autobus, pričom zhodne uviedli, že nastúpili vždy do autobusu, ktorý príde najskôr. Niektorí svedkovia uviedli, že osobu vodiča nepoznali a od spolucestujúcich sa dozvedeli, že sa jedná o osobu menom Juraj Grobarčík (konateľ žalobcu), iní vodiča autobusu registrovali ako vodiča, ktorý predtým jazdil iným autobusom. Svedkom bola zo strany vodiča poskytovaná predplatená karta, ktorou hradili cestovné, prípadne hradili v hotovosti, vodič cestujúcim vydával lístky. Ani jeden zo svedkov so žiadnou osobou či firmou, resp. autobusovým dopravcom v súvislosti s prepravou do a zo zamestnania uvedeným autobusom nič nepodpisoval. V trestnom konaní poškodený JUDr. Miroslav Kužma ako svedok dňa 04.09.2015 uviedol, že je spoločníkom a konateľom a riaditeľom spoločnosti SKYLINES s.r.o. a spoločníkom spoločnosti Unitrans-tech s.r.o., vykonávajúcich autobusovú a autokarovú dopravu. Dňa 08.06.2015 podal na polícii podnet, v ktorom oznámil porušenie niektorých zákonov a podnet na vykonanie kontroly smerujúce k zastaveniu neoprávneného podnikania

subjektu JURABUS s.r.o., ktorý začal prevádzkovať od 01.06.2015 pravidelnú autobusovú linku Raková-Čadca-Kýčerka-Krásno nad Kysucou-KNM-Ina, ktorej cestovný poriadok je totožný s ich pravidelnou linkou 502467 Turzovka-Čadca-KNM-Ina so spojmi č. 1,2,5,6,7,8 od zastávky Raková s napojením na spoje č. 11,12,13,14,15,16 na sídlisko Kýčerka, až do KNM pred závod INA. Uviedol, spoločnosť JURABUS s.r.o. („žalobca“) má povolenie na medzinárodnú osobnú prepravu autokarmi a autobusmi vykonávanú v prenájme a za odplatu, teda zájazdová nepravidelná doprava. Na prevádzkovanie pravidelnej linky je potrebná dopravná licencia, ktorú vydáva ŽSK. Tým, že uvedený subjekt nemá dopravnú licenciu a využíva cestovný poriadok, ktorý má riadne schválený a vyvesený spoločnosť svedka JUDr. Miroslava Kužmu, žalobca sa priživuje na ich službách ako aj na službách ostatných dopravcov vykonávajúcich pravidelnú dopravu, v tomto čase a na uvedenej trase. Zo strany žalobcu dochádzalo aj k porušeniu daňových zákonov, keď neboli vydávané cestovné lístky z pokladne cestujúcim, ktorí platili v hotovosti za uvedené služby a časť cestujúcich mala dopravnú kartu, ktorá im bola vydaná zadarmo, ale museli v hotovosti zaplatiť pri prevzatí 5,00 Eur kredit, ktorý bol na karte. Oproti tejto hotovosti nebol vydaný žiadny paragón ani daňový doklad. že je spoločníkom a konateľom a riaditeľom spoločnosti SKYLINES s.r.o. Čierne 239, vykonáva medzinárodnú osobnú dopravu autokarmi a autobusmi vykonávanú v prenájme alebo za odplatu. ŽSK, odborom dopravy a regionálneho rozvoja bolo dňa 31.7.2012 vydané rozhodnutie, pod sp. zn. 4233/2012/ODaRR, ktorým bola udelená dopravcovi Unitrans-tech s.r.o., ktorej firmy je spoločníkom, dopravná licencia na vykonávanie vnútroštátnej verejnej pravidelnej autobusovej dopravy na linke č. 502467, Turzovka-Čadca-KNM-Ina-Žilina s platnosťou od nadobudnutia právoplatnosti do 29.11.2019 so zastávkami podľa schváleného cestovného poriadku, v ktorom rozhodnutí je aj súhlas vykonávať dopravu prostredníctvom subdodávateľa firmou SKYLINES s.r.o., ako spoločník podal podnet na políciu listom zo dňa 8.6.2015 v ktorom oznámil porušenie niektorých zákonov a podnet na vykonanie kontroly smerujúce k zastaveniu neoprávneného podnikania subjektu JURABUS s.r.o., ktorý začal prevádzkovať od 01.06.2015 pravidelnú autobusovú linku Raková-Čadca-Kýčerka-Krásno nad Kysucou-KNM-INA, ktorej cestovný poriadok je totožný s ich pravidelnou linkou 502467 Turzovka-Čadca-KNM-INA so spojmi č. 1,2,5,6,7,8 od zastávky Raková s napojením na spoje č. 11,12,13,14,15,16 na sídlisko Kýčerka, až do KNM pred závod Ina, ktorú činnosť vlastne vykonával do 30.06.2015. Uviedol, že tá spoločnosť JURABUS s.r.o. má povolenie na medzinárodnú osobnú prepravu autokarmi a autobusmi vykonávanú v prenájme a za odplatu, teda zájazdová nepravidelná doprava. Na prevádzkovanie pravidelnej linky je potrebná dopravná licencia, ktorú vydáva ŽSK. Vyslovil názor, že zo strany konateľa Juraja Grobarčíka išlo o porušenie zákona č. 56/2012 Z. z. o cestnej preprave. Na prevádzku tejto linky používal autobus Renault Iliade CA925CK, ako aj autobus Renault fr1, ev. č. NO244BT, ktorý používal posledné dva dni. Tým, že uvedený subjekt nemá dopravnú licenciu a využíva cestovný poriadok, ktorý má riadne schválený a vyvesený ich spoločnosť, sa tak priživuje na ich službách ako aj na službách ostatných dopravcov vykonávajúcich pravidelnú dopravu, v tomto čase a na uvedenej trase a to firmy DanzaTrans s.r.o. z Turzovky a SAD Žilina a.s. Zdôraznil, že zo strany JURABUS, s.r.o. dochádza k porušeniu ďalších daňových zákonov, kde neboli vydávané cestovné lístky z pokladne cestujúcim, ktorí platili v hotovosti za uvedené služby. Jedna časť cestujúcich mala dopravnú kartu, ktorá im bola vydaná zadarmo, ale museli v hotovosti zaplatiť pri prevzatí 5,00 Eur kredit, ktorý bol na karte. Oproti tejto hotovosti nebol vydaný žiadny paragón ani daňový doklad. V mesiaci jún 2015 bolo prevezených spoločnosťou svedka JUDr. Kužmu o 1776 cestujúcich menej, čo nebolo spôsobené ani dovolenkovým obdobím ani žiadnym chrípkovým obdobím a strata na tržbách predstavovala 4.045,00 Eur. Svedok uviedol aj to, že zo strany Juraja Grobarčíka (konateľ žalobcu) bola síce uzatvorená zmluva s E. B., ktorá však bola len účelová, pretože E. B. by musel mať zmluvný vzťah s ostatnými cestujúcimi. Možné by to nebolo ani technicky, keď žalobca jazdil na tri zmeny a E. B. nemohol byť prítomný v autobuse, keďže je zamestnancom Ina Kysuce, aby vedel, koľko cestujúcich previezol žalobca. Svedok E. B. pred OR PZ Čadca dňa 16.09.2015 uviedol, že presný deň si už nepamätá, kedy ho oslovil muž, ktorý sa predstavil ako Juraj Grobarčík, konateľ spoločnosti JURABUS s.r.o., s ktorým spísal zmluvu o preprave osôb, resp. prepravu autobusom do práce a z práce. Túto zmluvu uzatvoril sám za seba, pričom jemu osobne to bolo jedno s akým prepravcom bude chodiť do práce. Išiel tam, kde bola preprava autobusom lacnejšia. Nevie z akého dôvodu, ale Juraj Grobarčík ho oslovil ešte jedenkrát v súvislosti s touto zmluvou, že mu ju zobrali, ale aká osoba alebo inštitúcia neuviedol, preto s ním spísal dňa 13.06.2015 novú zmluvu. Zo stanoviska k výkladu osobnej pravidelnej dopravy Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR č.l. 11117/2016/D221/16478 zo dňa 10.03.2016 vyplynulo, že pravidelná doprava je prístupná pre každého a v prípade potreby sa vyžaduje rezervácia. Vykonávanie pravidelnej dopravy je bližšie upravené najmä § 9 až 23 zákona č. 56/2012 Z.z., kde dopravca má okrem všeobecných povinností podľa § 7 aj povinnosti dopravcu pravidelnej

dopravy podľa § 11 zákona č. 56/2012 Z.z. Osobitná pravidelná doprava je pravidelná doprava bez ohľadu na to, kto ju organizuje, objednáva, s ktorou sa zabezpečuje preprava osobitných kategórií cestujúcich s vylúčením ostatných cestujúcich. Vykonávanie osobitnej pravidelnej dopravy je bližšie určené najmä v ust. § 24 zákona č. 56/2012 Z.z. Dopravca má len všeobecné povinnosti podľa § 7, nemá povinnosti dopravcu v pravidelnej doprave podľa § 11 zákona č. 56/2012 (bližšie odsek 31. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Súd mal pri svojom rozhodovaní k dispozícii aj výpoveď Ing. X. I., PhD., hlavného štátneho radcu na Ministerstve dopravy SR, z ktorej vyplynulo, že zoznam cestujúcich pripojený k zmluve o preprave v súlade s ust. § 24 zákona č. 56/2012 Z. z., prepravný poriadok je upravený v § 4 zákona č. 56/2012 Z. z. a musí byť vyhotovený v písomnej forme, musí obsahovať to, čo je v ust. § 4 uvedené. Či ho mal vyhotovený žalobca nevie uviesť, lebo je to záležitosťou Žilinského samosprávneho kraja. Uviedol, že v trestnom spise sa takýto prepravný poriadok nenachádza. Ďalej tiež uviedol, že nie je striktné vylúčené, aby účastníkom zmluvy ako objednávateľom bol zamestnávateľ, ktorého zamestnanci sú v takomto spôsobe prepravy prepravovaní. Autobusy dopravcov vykonávajúcich dopravu napr. pre Volkswagen z viacerých obcí zväžajú nielen zamestnancov, ale aj živnostníkov, ktorí v podniku pracujú a je prvotný záujem, aby sa dostavili do zamestnania. Na uzatvorenie zmluvy je postačujúca jedna fyzická osoba a nie je potrebné uzatvárať zmluvu s každou prepravovanou osobou. Zo stanoviska spoločnosti INA Kysuce spol. s r.o. nachádzajúceho sa v trestnom spise vyplýva, že zo strany uvedenej spoločnosti nebola vystavená žiadna objednávka na výkon zmluvnej prepravy pre spoločnosť JURABUS s.r.o. (žalobca), uvedenú spoločnosť nemajú ani systémovo založenú a neboli s ňou uzatvárané ani žiadne iné objednávky alebo zmluvy. Z listu č. 02059/2015/ODaRR-11 zo dňa 29.06.2016 v konaní vyplynulo, že žalovaný upozornil žalobcu na základe vykonaného odborného dozoru dňa 24.06.2015 v pravidelnej autobusovej doprave podľa § 46 ods. 3 zákona SR Č. 56/2012 Z. z. o cestnej doprave na nasledovné porušenia a nedostatky v činnosti prevádzkovateľa cestnej dopravy v pravidelnej autobusovej doprave. Vykonaným odborným dozorom boli zistené, že I. spoločnosť JURABUS, s.r.o., 029 46 Sihelné 23, IČO: 48 081582 (ďalej len ako „spoločnosť JURABUS, s.r.o.“) prevádzkuje na trase Čadca - Kysucké Nové Mesto - INA pravidelnú verejnú autobusovú dopravu bez udelenia dopravnej licencie a bez schváleného cestovného poriadku. II. Spoločnosť JURABUS, s.r.o. tvrdí, že vykonáva zmluvnú prepravu pre zamestnancov spoločnosti INA - Kysuce, spol. s r.o., Dr. G. Schaefflera 1, 024 01 Kysucké Nové Mesto, IČO: 36386 553 v zmysle § 24 zákona č. 56/2012 Z. z. o cestnej doprave. Spoločnosť JURABUS, s.r.o. pri kontrole (odbornom dozore) dňa 24. 06. 2015 nepredložila zmluvu medzi dopravcom a objednávateľom prepravy po dohodnutej trase s dohodnutými zástavkami v dohodnutej periodicite. III. JURABUS, s.r.o. prepravuje cestujúcich podľa tarify a vydáva cestujúcim cestovný lístok formou - čipovej dopravnej karty, cestujúci je zaevidovaný v elektronickom systéme a z čipovej karty platí cestovné. Dopravca pritom nemá v osobitnej doprave tarifnú povinnosť, pretože osobitná pravidelná doprava sa uskutočňuje na základe zmluvy medzi dopravcom a objednávateľom prepravy. IV. použitý autobus bol označený obchodným menom dopravcu JURABUS, s.r.o., ale nebol podľa § 24 ods. 6 zákona č. 56/2012 Z. z. označený vpredu a vzadu názvom cieľovej zastávky a nápisom označujúcim osobitnú pravidelnú dopravu, napríklad „Zmluvná preprava“ alebo obchodným menom objednávateľa prepravy. Odborný dozor bol dňa 24.06.2015 vykonaný za účasti vodiča autobusu p. Grobarčíka, ktorý je zároveň konateľom a spoločníkom spoločnosti JURABUS, s.r.o.. Predmet a rozsah kontroly je jasne uvedený v protokole o vyhodnotení odborného dozoru, ktorý bol podpísaný zo strany kontrolovaného subjektu bez pripomienok a ktorý na mieste obdržal rovnopis tohto protokolu. Z tohto dôvodu považujeme námietky uvedené v liste právneho zástupcu spoločnosti JURABUS, s.r.o. zo dňa 25.06.2015 za nezakladajúce sa na skutočnosti. Odborný dozor v pravidelnej autobusovej doprave bol dňa 24.06.2015 vykonaný v súčinnosti s Okresným riaditeľstvom PZ - odbor kriminálnej polície Čadca, Inšpektorátom práce Žilina a Daňovým úradom Čadca. Pokiaľ tieto orgány vyžadovali aj ďalšie doklady, ktoré sú uvádzané v liste právneho zástupcu spoločnosti JURABUS, s.r.o. zo dňa 25.06.2015, ide o postup a právomoc týchto orgánov, nie odborného dozoru v pravidelnej autobusovej doprave vykonaného zo strany správneho orgánu ŽSK. Dopravca na výzvu dopravného správneho orgánu, ktorú prijal dňa 16.06.2015, predložil Žilinskému samosprávne kraju dňa 22.06.2015 Zmluvu o preprave osôb zo dňa 13. 06. 2015, ktorú uzavrel s E. B., W. XXXX, S. nad S.. Z predloženej zmluvy vyplýva, že objednávateľom dopravy na trase Čadca - Kysucké Nové Mesto-INA nie je zamestnávateľ: INA - Kysuce, spol. s r.o., Dr. G. Schaefflera 1, 024 01 Kysucké Nové Mesto, IČO: 36 386 553. Spoločnosť JURABUS, s.r.o. teda neprevádzkuje osobitnú pravidelnú prepravu pre tohto zamestnávateľa, tak ako deklarovala pri odbornom dozore, pretože ten nie je objednávateľom dopravy. Objednávateľom dopravy je bližšie neidentifikovateľná fyzická osoba resp. skupina osôb (a spol.). Záver, že sa nejedná o osobitnú pravidelnú dopravu podporuje aj zistenie odborného dozoru a to, že spoločnosť JURABUS, s.r.o. prepravuje cestujúcich podľa tarify, cestujúci za cestu platia cestovné

z čipovej dopravnej karty, hoci v osobitnej pravidelnej doprave nemá dopravca tarifnú povinnosť. Na vykonávanie pravidelnej dopravy musí mať dopravca v zmysle § 10 ods. 1 zákona č. 56/2012 Z. z. udelenú dopravnú licenciu vydanú Žilinským samosprávnym krajom. Konanie spoločnosti JURABUS, s.r.o. preto žalovaný považuje za závažné porušovanie zákona č. 56/2012 Z.z. o cestnej doprave a to konkrétne za porušenie § 10 ods. 1 zákona č. 56/2012 Z. z. o cestnej doprave, podľa ktorého oprávnenie prevádzkovať pravidelnú vnútroštátnu dopravu vzniká udelením dopravnej licencie. Faktické prevádzkovanie pravidelnej autobusovej linky na trase Čadca - Kysucké Nové Mesto -INA považoval žalovaný za zakrývanie za prevádzkovanie osobitnej pravidelnej dopravy podľa predloženej Zmluvy o preprave osôb zároveň zákon č. 56/2012 Z. z. o cestnej doprave, ktorá výslovne nielen porušuje, ale aj obchádza jeho účel. Z týchto dôvodov Žilinský samosprávny kraj, ako orgán odborného dozoru, v súlade s § 46 ods. 3 zákona č. 56/2012 Z. z. vyzval spoločnosť JURABUS, s.r.o. na odstránenie nedostatku t.j. okamžité ukončenie takto vykonávanej prepravy osôb. Súčasne mu oznámil, že Žilinský samosprávny kraj bude postupovať v zmysle § 48 ods. 1 písm. e) zákona č. 56/2012 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov, podľa ktorého: „Dopravný správny orgán uloží pokutu od 100 eur do 15.000 eur prevádzkovateľovi cestnej dopravy, ktorý prevádzkuje autobusovú linku bez dopravnej licencie alebo po odňatí dopravnej licencie“.

4. Okresný súd uviedol, že žalobcom bol podanou žalobou uplatnený nárok titulom nesprávneho úradného postupu územnej samosprávy podľa § 14 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z.. Predmetný zákon nevymedzuje pojem „nesprávny úradný postup,“ a to ani v ust. § 9 ani v ust. § 14, ale príkladom uvádza, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie o zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Možno konštatovať, že sa jedná o nesprávny výkon právomoci pri plnení zákonných povinností či absencie ich splnenia (nesplnenie povinností), teda škoda spôsobená nesprávnym procesným postupom. Právna teória za nesprávny úradný postup považuje porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie samosprávneho orgánu pri jeho činnosti, a to aj pri takých úkonoch, ktoré sú vykonávané v rámci rozhodovacej činnosti, avšak pre prípad vzniku škôd, ktoré vznikli inou ako rozhodovacou činnosťou. Žalobca v konaní vymedzil nesprávny úradný postup tým, že žalovaný ho na základe kontroly zo dňa 24.06.2015 listom zo dňa 29.06.2016 vyzval na odstránenie zistených nedostatkov tak, že je povinný od doručenia predmetnej výzvy okamžite ukončiť takto vykonávanú prepravu osôb, čomu vyhovel a od 06.07.2015 prestal vykonávať prepravu osôb, čím mu vznikla škoda ušlým ziskom. Medzi sporovými stranami nebola sporná kompetencia žalovaného (samosprávny kraj) vykonať u žalobcu pri jeho činnosti kontrolu, ktorú mal zároveň súd prvej inštancie preukázanú s poukazom na ustanovenia § 45 ods. 5, § 46 a nasl. zákona č. 56/2012 Z.z.. Žalobca v konaní nenamietal ani to, že by kontrola bola zo strany žalovaného vykonaná v rozpore so zákonom, že by došlo k porušeniu povinností vyššieho územného celku pri výkone odborného dozoru a nenamietal ani prietahy v konaní či dĺžku konania žalovaného. Nakoľko bola preukázaná právomoc žalobcu, oprávnenie v prípade zistenia nedostatkov vyzvať na okamžité ukončenie protiprávnej činnosti, dôvodom pre nesprávny úradný postup žalovaného by mohla byť len skutočnosť, že to žalovaný konal bez náležitého zistenia a bez opory v zistených skutočnostiach. Okresný súd poukázal na tú skutočnosť, že samotná výzva, v danom prípade výzva žalovaného smerovaná žalobcovi aby odstránil zistené nedostatky a aby okamžite ukončil s vykonávaním prepravy, nie je vymáhateľná a nemôže slúžiť ako exekučný titul. Jej účelom je upozorniť na zistené nedostatky a ich odstránenie tak, aby nedochádzalo k ďalšiemu porušovaniu povinností. Súd prvej inštancie poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 5Co/38/2016 zo dňa 22.05.2017, podľa ktorého za nesprávny úradný postup nie je možné považovať to, keď výklad zákona, právne posúdenie veci, či aplikácia zákona na daný skutkový stav zo strany štátneho orgánu sú odlišné od tých, aké očakáva ten účastník, koho práv či právom chránených záujmov sa má rozhodnutie dotýkať, nemôže dôjsť k spôsobeniu škody nesprávnym úradným postupom tým, že by došlo pri plnení povinností k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, vysloveniu nesprávnych záverov a pod.. Takého pochybenie sa môže odraziť jedine pri nezákonnosti rozhodnutia. Konajúci súd sa zároveň v plnej miere stotožnil s prezentovaným právnym záverom žalovaného o tom, aký druh dopravy žalobca vykonával. Poukázal pritom na ustanovenia § 9 ods. 1, § 10 ods. 1, 2, § 11 až § 15, § 24 ods. 1, 2, 3, 5 zákona č. 56/2012 Z.z., pričom dospel k záveru, že žalobca svojou faktickou činnosťou vykonával pravidelnú prepravu, a nie prepravu osobitnú. Žalobca cestujúcim vydával cestovné lístky, prípadne čipové karty na úhradu cestovného, alebo len od cestujúcich prijímal ním určené cestovné (bez vydania cestovného lístka), bol v právnom vzťahu s cestujúcim, a nie s objednávateľom prepravy, s ktorým mal žalobca spísanú zmluvu. E. B. totiž nemá oprávnenia objednávateľa podľa § 19 zákona č. 56/2012 Z.z.. Výdaj

cestovných lístkov či už priamo alebo prostredníctvom čipovej karty mal súd preukázané aj z výpovedí svedkov v trestnom konaní, prehľadu a evidencie tržieb daňovým úradom. Ak by sa jednalo o osobitnú dopravu, aj pri prijatí úhrady by musela byť účtovaná na účet objednávateľa (organizátora) a nie dopravcu. Pri prijímaní určenej úhrady na cestovné od cestujúcich prepravcom vzniká totiž zmluva o preprave s cestujúcim a nie objednávateľom prepravy. Už samotné vydávanie cestovných lístkov predpokladá cestovný poriadok, ktorý je možné vydať len pri pravidelnej preprave či taxislužbe (§ 4 zákona č. 56/2012 Z.z.). Totiž podľa § 16 zákona č. 56/2012 Z.z. potvrdením o uzatvorení zmluvy o preprave osôb a o zaplatení cestovného je cestovný lístok v papierovej podobe alebo v elektronickej podobe. Rovnako v nariadení je vydávanie cestovných lístkov spojené výhradne s pravidelnou dopravou. Svedok E. B. výpoveďou pred OOPZ Čadca uviedol, že zmluvu uzavrel so žalobcom vo vlastnom mene na podnet žalobcu a nemal záujem zabezpečiť prepravu ostatných osôb, teda zamestnancov INA Kysuce ani organizovať prepravu takýchto osôb. Uzatvorená zmluva tak mohla byť platná len pre prepravu p. B., nie však pre ostatných. Podmienkou osobitnej dopravy je ďalej, že zmluvný vzťah je založený už pred samotným započatím dopravy, pretože sa poskytuje pre vopred dohodnuté skupiny cestujúcich, teda zmluvy nemožno uzatvárať počas prepravy, napr. dopísaním mena na zoznam, podpisom zmluvy pri nastúpení do dopravného prostriedku. Preto zoznam cestujúcich by musel byť predložený pri podpise zmluvy p. B., musel by byť jej neoddeliteľnou súčasťou a teda musel by byť zrejмый jeho úmysel zabezpečiť prepravu pre takéto osoby, čo súd zo žiadneho dôkazu ani tvrdenia nezistil. Navyiac súd prvej inštancie uviedol, že v rámci úpravy pravidelnej, osobitnej či príležitostnej dopravy je dôležitá ochrana práv cestujúcich, ktoré sú pri daných typoch dopravy úplne rozdielne. Pri pravidelnej doprave má cestujúci postavenie spotrebiteľa, pri ostatných druhoch dopravy má len prípadné zmluvné práva podľa dohody s objednávateľom, nie prepravcom. Charakter pravidelnej dopravy je dôležitý aj pre zabezpečenie obslužnosti územia, rentability dopravy, ktorá sa nemá vykonávať len v ekonomicky výhodnom exponovanom čase a na ekonomicky výhodnej oblasti (rentabilnej), kedy je doprava rentabilná, ale aj stanovených intervaloch a čase, kedy doprava môže byť stratová a strata sa vykryva buď príspevkom zo zmluvy vo verejnom záujme alebo ziskom z ekonomicky silnejšej dopravy v inom čase, preto sa vykonáva na základe licencie a schváleného prepravného poriadku. Z uvedeného dôvodu je neprípustné, aby vôbec bol vykonávaný obdobný typ dopravy bez udelennej licencie. Jedná sa teda o obmedzenie trhu - podnikania v osobnej doprave, na základe zákona a vo verejnom záujme. Preto citované ustanovenia zákona č. 56/2012 Z.z. v spojení s Nariadením EP a Rady (ES) č. 1073/2009 o spoločných pravidlách prístupu na medzinárodný trh autokarovej a autobusovej dopravy (najmä kapitola III) je potrebné vykladať nielen gramaticky, ale aj s použitím logického výkladu právnej normy i jej teologického výkladu, teda účelu, ktorý chcel zákonodarca dosiahnuť, v danom prípade s poukazom na reguláciu skôr reštriktívne ako extenzívne.

5. Nakoľko súd prvej inštancie nezistil, že by zo strany žalovaného došlo k nesprávnemu úradnému postupu, žalobu zamietol bez toho, aby sa zaoberal výškou škody či príčinnou súvislosťou medzi žalobcom tvrdeným nesprávnym úradným postupom a škodou. Z rovnakého dôvodu zamietol aj návrh na vykonanie dôkazu vylúčením znalkyne, nakoľko prípadné zistenia by boli, s prihliadnutím na výsledok sporu, irelevantné.

6. O trovách konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že priznal plne úspešnému žalovanému nárok na ich náhradu voči žalobcovi, ktorý v súvislosti s podanou žalobou v spore úspech nemal.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie; alternatívne sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Odvolateľ uviedol, že v rámci konania pred prvoinštančným súdom preukazoval, že prevádzkoval osobitnú pravidelnú dopravu v súlade s ustanovením § 24 ods. 1 zákona č. 56/2012. Doprava žalobcu bola prevádzkovaná len pre jasne vymedzený okruh ľudí - zamestnancov firmy INA Kysuce, spol. s r.o. za účelom prepravy „do“ a „zo“ zamestnania. Nesúhlasil ani so záverom prvoinštančného súdu týkajúceho sa výkladu pojmu „nesprávny úradný postup,“ keď sa môže jednať o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Žalobca ďalej poukázal aj na výpoveď Ing. X. I., PhD., hlavného štátneho radcu na Ministerstve dopravy SR, ktorý v rámci trestného konania uviedol, že na uzatvorenie zmluvy o preprave je postačujúca jedna fyzická osoba a nie je potrebné uzatvárať zmluvu s každou prepravovanou osobou zvlášť. Žalobca prestal vykonávať osobitnú

pravidelnú dopravu, reagujúc na výzvy žalovaného, ktoré mu žalovaný doručoval a hrozil vysokými sankciami v prípade nerešpektovania uvedených výziev, čím je podľa odvolateľa preukázaná priama príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom žalovaného a ukončením dopravy, v dôsledku ktorého došlo na strane žalobcu k vzniku ušlého zisku vo výške 22.413,00 Eur. Okresný súd sa v konaní výškou škody či príčinnou súvislosťou nezaoberal a teda nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietal aj postup súdu, ktorý zamietol dôkazný návrh, čím sťažil dôkaznú pozíciu žalobcu. Na podporu svojich tvrdení poukázal odvolateľ na viacero súdnych rozhodnutí, napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 115/2010, sp. zn. 5MCdo 5/2015 zo dňa 31.07.2017 či nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 332/09 zo dňa 26.01.2010.

9. Žalovaný v reakcii na odvolanie žalobcu uviedol, že skutkové a právne posúdenie veci súdom prvej inštancie je správne a súladné so zákonom č. 56/2012 Z. z. o cestnej doprave, účelom zákona, ako aj s Nariadením EP a Rady (ES) č. 1073/2009 o spoločných pravidlách prístupu na medzinárodný trh autokarovej a autobusovej dopravy. Súd prvej inštancie sa dôsledne vysporiadal s argumentmi žalobcu vo vzťahu k namietanému nesprávnemu úradnému postupu žalovaného. V tejto súvislosti súd prvej inštancie vykonal všetky navrhované dôkazy a podľa názoru žalovaného vec i správne právne posúdil tak, že zo strany žalobcu sa vzhľadom na všetky okolnosti prípadu nejednalo o prevádzkovanie osobitnej pravidelnej dopravy podľa § 24 zákona č. 56/2012 Z. z. o cestnej doprave, v súlade s týmto ustanovením a jeho účelom. Podľa názoru žalovaného okresný súd neporušil práva žalobcu tým, že nevykonal výsluch znalkyne alebo tým, neskúmal existenciu ďalších zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (vznik škody, výšku škody a príčinnú súvislosť). Ak mal súd prvej inštancie z vykonaného, rozsiahleho dokazovania za ustálené, že zo strany žalovaného nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, tak by bolo zrejme neefektívne a nevhodné vykonávať dôkazy navrhované žalobcom vo vzťahu k preukazovaniu vzniku škody. Vo vzťahu k trovám konania žalovaný uviedol, že nie je právne zastúpený a nevznikajú mu trovy právneho zastúpenia, okrem hotových výdavkov, ktoré predstavujú sumu cca 10,00 Eur.

10. Odvolateľ v rámci odvolacej repliky zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach. Na rozdiel od žalovaného bol toho názoru, že v konaní preukázal prevádzkovanie osobitnej pravidelnej dopravy. Za nespravodlivé považuje odvolateľ i rozhodnutie súdu o trovách konania, nakoľko on sám svojím konaním vznik konania nezavinil a ocitol sa v právnej neistote.

11. Zo súdu doručenej odvolacej dupliky žalovaného vyplýva, že ten ďalej nerozvíjal svoju argumentáciu a zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach prezentovaných v spore.

12. Žalobca na odvoláciu dupliku žalovaného, ktorá mu bola doručená prostredníctvom právneho zástupcu dňa 15.01.2020, procesne nereagoval.

13. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu predložené/doručené neboli.

14. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

15. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

16. V rámci reakcie na odvoláciu argumentáciu žalobcu formulovanú v jeho opravnom prostriedku sa odvolací súd v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Zároveň krajský súd poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá

odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštalácie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštalácie.

17. Odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd v celom rozsahu ako nedôvodné z nasledovných dôvodov:

18. Odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, tak ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

19. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, z akých dôvodov žalobu žalobcu zamietol, pričom ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov, s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaný okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

20. Prvotným dôvodom podania opravného prostriedku zo strany žalobcu je jeho nesúhlas s právnym záverom súdu o tom, že ako dopravca nevykonával osobitnú pravidelnú dopravu. Vo vzťahu k tejto otázke žalobca v rámci podaného opravného prostriedku neprodukoval žiadnu relevantnú argumentáciu, s ktorou by sa okresný súd v rámci prvoinštančného konania riadnym spôsobom nevysporiadal. Odvolací súd odkazuje na odseky 57. až 71. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v rámci ktorých okresný súd právne ustálil, že žalobca fakticky nevykonával osobitnú pravidelnú dopravu, pričom s konštatovaným právnym záverom súdu prvej inštalácie sa v plnom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd (§ 387 ods. 2 CSP).

21. Za nedôvodnú považoval odvolací súd i argumentáciu žalobcu týkajúcu sa právneho záveru okresného súdu o tom, že zo strany žalovaného nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, ktorý právny záver prvoinštančný súd vyčerpávajúco vymedzil v odsekoch 38. až 55. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Pokiaľ žalobca nesúhlasí s tým, ako súd prvej inštalácie v odseku 55. odôvodnenia svojho rozhodnutia definoval obsah pojmu „nesprávny úradný postup,“ vyriešenie uvedenej problematiky nemá vplyv na skutočnosť, že okresný súd dospel na základe vykonaného dokazovania k správne záveru o absencii zistenia nesprávneho úradného postupu zo strany žalovaného.

22. Je síce pravdou, že v konaní bolo preukázané uzatvorenie zmluvy žalobcu s osobou E. B., krajský súd sa však nestotožnil s prezentovaním vyjadrenia Ing. X. I., PhD., hlavného štátneho radcu na Ministerstve dopravy SR žalobcom bez širších súvislostí, ku ktorým dospel konajúci súd v rámci vykonaného dokazovania. Bližšie v tejto súvislosti krajský súd odkazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP na odsek 70. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie sa pri svojom rozhodovaní dôsledne zaoberal individuálnymi okolnosťami prejednávaneho prípadu, na ktoré správne aplikoval aj ustanovenia právnych predpisov v ňom citované.

23. Odvolací súd považoval za nedôvodné tiež námietky žalobcu týkajúce sa postupu súdu prvej inštancie, ktorý zamietol jeho návrh na vykonanie ďalšieho dokazovania (výsluchom znalkyne). Ako už bolo uvedené vyššie, posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia žalobou uplatneného nároku žalobcu bolo nepreukázanie existencie nesprávneho úradného postupu žalovaného ako jedného zo základných predpokladov pre vznik jeho zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci citovaných v napadnutom rozhodnutí. Pokiaľ konajúci súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v posudzovanom prípade nie je splnený jeden z kumulatívnych zákonných predpokladov pre možnosť priznania žalobou uplatneného nároku voči žalovanému, akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci (smerujúceho k zisťovaniu výšky škody či príčinnej súvislosti medzi žalobcom tvrdeným nesprávnym úradným postupom a škodou) by bolo nadbytočné a v rozpore so zásadami rýchlosti a hospodárnosti konania.

24. Pokiaľ odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku poukazoval na viacero súdnych rozhodnutí, odvolací súd dodáva, že z ustanovenia § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný. S prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci (konkrétne nepreukázanie existencie nesprávneho úradného postupu žalovaného) však ani odvolateľom označené rozhodnutia najvyšších súdnych inštancií nebolo možné pri rozhodovaní tohto sporu súdmi oboch inštancií použiť.

25. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, pri súčasnom nezistení nedostatkov v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku I. ako vecne správny podľa § 387 CSP p o t v r d i l .

26. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), ktorý plne zodpovedá úspechu sporových strán posúdenému v zmysle zákonných ustanovení v ňom citovaných. Hoci žalobca v odvolaní namietal nespravodlivosť a arbitrárnosť rozhodnutia okresného súdu o trovách konania, je potrebné v tejto súvislosti uviesť, že súd prvej inštancie rozhodoval na základe zisteného úspechu sporových strán v konaní, v súlade s ustanovením § 255 CSP. Ak v rámci odvolacej repliky žalobca doplnil, že považuje rozhodnutie o trovách konania za nespravodlivé, nakoľko on sám svojím konaním vznik konania nezavinil a citoval sa v právnej neistote, učinil tak po uplynutí odvolacej lehoty (§ 365 ods. 3 CSP), a preto sa odvolací súd touto jeho argumentáciou už nezaoberal.

27. Len pre úplnosť odvolací súd dodáva, že zásada úspechu v spore sa premieta v ustanovení § 255 CSP je esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. Úspech vo veci súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) charakteristická pre sporové konania sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom (t. j. víťazstvom) v spore. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo o veci samej. V súdenom prípade preto okresný súd postupoval správne, keďže úspešnou stranou sporu bol žalovaný, na základe čoho mu okresný súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP voči neúspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (100 %).

28. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanému ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu

v rozsahu 100 % proti žalobcovi, ktorý vo veci podaného odvolania úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).